

ning. Endnu tænke de fleste af de Herrer i Daler og Mark. (Stemmer: Nei!) Da er det godt, at De ere naaede saavidt; jeg er det ikke. (Rør: De kunne læse i Butiksvinduerne!) Ja, det synes jo, at man endnu kan se det Gamle i Butiksvinduerne. Det er muligt, at det ærede fremskredne Medlem fra Bornholm (Kofod), som er naaet saavidt i den nye Mønt, ogsaa snart vil være i Stand til at tænke i dette fremmede System. Han har før staaet som en varm Forkjæmper for Modersmaalet, men det er jo muligt, at han ogsaa paa dette Punkt vil gjøre omkring; det vilde jo være ganske overensstemmende med hans hele Holdning. Til Slutning maa jeg sige, at det for den nuværende Slægt vil være en Lidelse, inden den lærer at tænke i det fremmede System; med Mønten kan det ikke sammenlignes. Jeg holder for, at der er Mange, som endnu tænke i den gamle Mønt, men der have vi dog danske Navne og noget Tilsvarende, men hvad Tilsvarende, maa jeg spørge, have vi her? Der staar man dog med Mønten, naar man nævner Navnet, men her er der Ingen, som tænker paa at staa med Centimetret, Millimetret og hvad disse gale Navne hedde, med de tilsvarende Ring i Gaanden, hver Gang dette skal anvendes. Derfor vil det være en Lidelse for den nuværende Slægt. Spørgsmaalet er altsaa: Skulle vi bringe dette Offer for den kommende Slægt? men jeg, mine Herrer, har ingen Lyst til at bringe et saadant Offer i den Retning, saameget mindre, som jeg har den Tro, at Systemet i og for sig er forkasteligt.

Bajer: Jeg var saa uheldig at blive misforstaaet af det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen) i et enkelt Udtryk. Jeg tror ikke, at Skylden var min, jeg tror ogsaa, at Lidenden vil vise, at jeg ikke har sagt Andet end, hvad jeg fuldstændig kan staa ved. Det var et Udtryk, der forekom i den svenske Rigsdags Skrivelse af 22de Mai 1875, der var blevet opfattet paa en saadan Maade, som om jeg havde sagt, at den svenske Rigsdag ligesom vilde gjøre et Slags Overgreb ved at blande sig ind i, hvad vi forhandle her. (Th. Nielsen: Da det blev rettet, gjorde jeg ikke Videre ud af det). Jeg skal dog, for ikke paa nogen Maade at blive misforstaaet, oplæse Udtrykkene med den svenske Text foran mig, som jeg finder dem i Motiverne til det Lovforslag, som af den svenske Regjering blev forelagt den 3die Marts 1876. Udtrykkene ere følgende: Rigsdagen henstillede, at Kongen vilde tage under Overveielse, hvilke Foranstaltninger der mulig kunde findes passende, for saa snart som muligt at faae det metriske System indført i Maal og Vægt fælles for Brødrigerne og Kongeriget Danmark, og i det Ord „fælles“ ligger, at man ønsker, at det skal være det samme System, og det fremgaar af hele

den historiske Forbindelse, at man ønsker, at det skal se saa vidt muligt samtidigt.

Scharling: I det jeg ligesom det ærede Medlem for Skanderborg Amts 1ste Valgfreds (Bajer) skal udtale min Glæde over, at der ved det foreliggende Lovforslag er blevet gjort et Skridt, det første Skridt henimod den efter min Formening saa ønskelige og vigtige Reform, kan jeg ikke Andet end udtale min Beklagelse over, at man har givet denne Reform et meget større Omfang, end der efter min Formening var strengt nødvendigt og derved har givet hele Reformen Udseende af at være langt mere omfattende, langt mere vidtgaaende, langt mere besværlig, end man efter mit Skjøn behøvede. Jeg ser naturligvis meget vel den store Fordel, det kan være, naar man gaar til denne Reform, da at komme til en fuldstændig Sammenslutning paa ethvert Punkt med det metriske System; men jeg skjønner ikke rettere end, at vi, hvad Vægten angaar, foreløbig meget vel kunne blive staaende ved, hvad vi have. Overførelsen fra Kilometer til Pund og fra Pund til Kilometer er saa let, at det ikke i mindste Maade kan volde nogen Vanstuelighed. Det forekommer mig, at man, naar man foreløbig vil lade Vægten blive, hvad den er, vil have fiiilet det meget klart, at hvad det her dreier sig om, er kun at bringe Maalsystemet i Overensstemmelse med det Mønt- og Vægtsystem, vi allerede have, og derved opnaa den fulde Fordel af at have Lidelingen indført i dette Sidste. Dette finder jeg saa meget mere, som det er bekjendt nok, at man i den senere Tid mere og mere er gaaet over til at bruge Vægt i Stedet for Maal paa mange Omraader; og naaligvis er det for Landmændenes Bedkommende blevet temmelig almindeligt at veie Korn i Stedet for at maale det. Det er ogsaa blevet fremhævet i det andet Thing, at det ikke vilde være nogen ringe Ulempe, om alle de Landmænd, der i den senere Tid havde anskaffet sig de fornødne Vægtredstaber, skulde for at gennemføre denne sidste Reform nu paany anskaffe sig nye Vægtredstaber. At dette tror jeg har nogen Betydning; men mere Betydning har det, at man ved foreløbig at blive staaende ved den gamle Vægt derved giver den en Tilknjyning til et allerede kjendt og tilvant Begreb, og det lægger jeg en Del Vægt paa, at man saaledes ikke paa engang, som vel de ærede Modstandere af Loven vilde sige, bringer hele Forbunden til at vakte under Hødderne paa En, bringer En bort fra alt det Kjendte og Tilvante til noget helt Nyt og Ubekjendt. Naar der saaledes kun var Spørgsmaal om nu ogsaa at gennemføre Lidelingen paa Maale-Omraadet, saa maa jeg bestemt holde paa, at der ikke vil kunne være Tale om at blive staaende ved det nubestaaende Maalsystem. Dersom dette, som den ærede sidste Taler (Th. Nielsen) mente, virkelig var et særdeles